

Fervojistoj kaj Esperanto

Referato de IFEF-Prezidanto Gießner en la 6a kongreso de la naciaj amikecaj ligoj de staciestroj en oktobro 1970 en Luksemburgo.

La peranta rolo de la fervojistoj

Tasko de la fervojistoj jam ĉiam estis, transporti homojn kaj varojn trans ĉiujn landlimojn al ĉiu dezirita celo. Ju pli progresadas la ĉi-rilate disponeblaj rimedoj, ju pli kreskas la rapidoj, des pli kaj pli gravigas la popolliganta rolo de la fervojistoj. La rezulto estas ekkonebla en daŭre progresanta plidensiĝo kaj plirapidiĝo de l'fervoja trafiko en kaj inter la landoj de Eŭropo. Kiom dezirindaj kaj ĝojigaj ĉiuj tiuj progresoj estas, tamen restas **neŭralgia punkto**, kies traktado flanke de la kompetentaj institucioj impresas kiel postrestado en la mezepoko. Ĉi tiu punkto estas la **lingva problemo**. La fervojoj estas devigitaj, solvi multajn demandojn helpe de internaciaj diskutoj. Ni nur pensu je tarif- aŭ horarkonferencoj, je priteknikaj kunvenoj kaj similaj. En tiaj konferencoj kelkfoje partoprenas nur du aŭ tri, sed kelkfoje 20 aŭ pli da fervojaj administracioj.

Lingva diskriminacio

Estas konate, ke dum internaciaj kunvenoj ĝenerale nur malmultaj lingvoj aŭ eĉ nur unu estas uzataj kiel tielnomataj **laborlingvoj**, tiel ke ĉiuj konferencanoj, kiuj ne unu el tiaj laborlingvoj regas kiel gepatran lingvon, havas konsiderindajn malavantaĝojn dekomence. En la **Ĉarto**

Eisenbahner und Esperanto

Referat des Präsidenten des Internationalen Verbandes der Eisenbahner-Esperantisten, Joachim Gießner, im 6. Kongreß der Nationalen Freundchaftsvereinigungen der Bahnhofs- und Abfertigungsvorsteher im Oktober 1970 in Luxemburg.

Die Mittlerrolle des Eisenbahners

Aufgabe der Eisenbahner war es von jeher, Menschen und Güter über alle Landesgrenzen hinweg zu jedem gewünschten Ziel zu befördern. Mit fortschreitender Modernisierung der hierfür zur Verfügung stehenden Mittel und zunehmenden Geschwindigkeiten hat diese völkerverbindende Mittlerrolle der Eisenbahner mehr und mehr an Gewicht gewonnen. Das Resultat ist an einer ständig fortschreitenden Verdichtung und Beschleunigung des Eisenbahnverkehrs in und zwischen den Ländern Europas abzulesen. So wünschenswert und erfreulich alle diese Fortschritte sind, so bleibt doch **ein neuralgischer Punkt** offen, dessen Behandlung seitens der kompetenten Institutionen wie ein Verbleiben im Mittelalter anmutet. Dieser Punkt ist das **Sprachenproblem**. Die Eisenbahnen sind gezwungen, alle möglichen Fragen mit Hilfe internationaler Verhandlungen zu lösen. Man denke nur an die Tarif- oder Fahrplankonferenzen, an technische Tagungen und ähnliches. An solchen Konferenzen nehmen zuweilen nur 2 oder 3, manchmal aber auch 20 und mehr Verwaltungen teil.

Sprachliche Diskriminierung

Es ist bekannt, daß bei internationalen Tagungen allgemein nur wenige Sprachen oder gar nur eine als sogenannte **Arbeits-sprache** verwendet werden, so daß alle Tagungsteilnehmer, die nicht eine dieser Arbeitssprachen als Muttersprache haben, von vornherein im Nachteil sind. In der

pri la homaj rajtoj el la jaro 1948 i. a. estas fiksita, ke oni nenium personon rajtas diskriminacii pro ties lingvo. Sed kio do estas tia procedo alia ol lingva diskriminacio? Kaj kion pri la kostoj? Sole la agado de la tradukistoj kaj la multlingva produktado de la labormaterialo ekzemple ĉe la Unuiĝintaj Nacioj, UNESCO kaj similaj institucioj ĉiujare forglutas centojn da milionoj. Kaj tute ni silentu pri la amaso da neekzaktaj en la tradukoj kaj pri la enorma tempoperdo, kiu ne estas esprimebla per nombroj.

Ĉu unu internacia lingvo?

Permesu al mi jen enplekti kelkajn ĝeneralajn vortojn pri tiu tiom ofte citita, sed tiom malmulte agnoskita lingvo „Esperanto“. Origine la vorto „Esperanto“ estis pseŭdonimo por la kreinto de tiu lingvo, la pola okulkuracisto **d-ro Zamenhof**. Li naskiĝis en 1859 en Bialystok, tiam situanta en la cara Ruslando. Premaj travivaĵoj dum liaj junularaj jaroj maturigis en la juna Zamenhof jam frue la decidon, krei pontlingvon, prefere konstruotan surbaze de la plej gravaj, siatempe kutime uzitaj kulturlingvoj, tamen eviton-tan ties komplikajojn. Post longjara pena kaj pacienca laborado la rezulto montriĝis kiel „Esperanto“, nuntempe fariĝinta la Internacia Lingvo. Pro sia genia konstruicio ĝi povas esti lernata per dekono de la streĉoj necesaj por lernado de aliaj lingvoj, kaj tamen estas neniel primitiva. Ĝi nur havas 16 regulojn, neniujn esceptojn kaj neregulaĵojn. Unu el ĝiaj plej elstaraj principoj estas, ke ĝi ne intencas forigi naciajn lingvojn, sed ke ĝi deziras servi kiel **plenvolora pontlingvo** inter ĉiuj popoloj kaj homoj.

La esperantistoj fervojistaj

En la jaro 1905 la esperantistoj okazigis sian unuan internacian kongreson en Boulogne, kie proksimume 700 personoj el 20 landoj la unuan fojon tute senbare parolis unuj kun la aliaj en sia lingvo. Vere historia momento. Jam dum tiu tempo ankaŭ la unuaj fervojistoj estas impresitaj de tiu fascina ideo. Tio kondukis en 1909 al fondo de internacia fervojista Esperanto-federacio en Barcelona. Per tio la profesia liganta rolo de la fervojistoj ekvastiĝis al duobla funkcio. Sennombraj per-

Charta der Menschenrechte von 1948 ist u. a. festgelegt, daß niemand seiner Sprache wegen diskriminiert werden dürfe. Was aber ist dieses Verfahren anderes als sprachliche Diskriminierung? Und wie steht es mit den Kosten? Allein das Dolmetschen, die Übersetzertätigkeit und die vielsprachige Herstellung des Arbeitsmaterials beispielsweise bei den Vereinten Nationen, der UNESCO und ähnlichen Institutionen verschlingen alljährlich Hunderte von Millionen, ganz zu schweigen von den vielen Ungenauigkeiten beim Übersetzen und von dem enormen Zeitverlust, der in Zahlen gar nicht auszudrücken ist.

Eine internationale Sprache?

Lassen Sie mich hier einige allgemeine Worte über die so oft zitierte und so ungenügend gewürdigte Sprache „Esperanto“ einflechten. Ursprünglich war das Wort „Esperanto“ ein Pseudonym für den Schöpfer dieser Sprache, den polnischen Augenarzt **Dr. Zamenhof**. Dieser wurde 1859 in Bialystok im damaligen zaristischen Rußland geboren. Bedrückende Jugenderlebnisse ließen in dem feinfühligsten jungen Zamenhof schon früh den Entschluß reifen, eine Brückensprache zu schaffen, die sich vornehmlich auf den wichtigsten, damals gebräuchlichen Kultursprachen aufbauen, deren Schwierigkeiten jedoch vermeiden sollte. Das Ergebnis war nach jahrelanger mühevoller und geduldiger Arbeit das heute zur internationalen Sprache gewordene „Esperanto“. Infolge seiner genialen Konstruktion kann es mit einem Zehntel des Aufwandes erlernt werden, der für andere Sprachen notwendig ist, ohne im geringsten primitiv zu sein. Es hat nur 16 Regeln, keine Ausnahmen und keine Unregelmäßigkeiten. Einer seiner wichtigsten Grundsätze ist, daß es keine nationale Sprache verdrängen, sondern den Völkern und Menschen verschiedener Zungen als **vollwertige Brückensprache** dienen will.

Die Eisenbahner-Esperantisten

Im Jahre 1905 veranstalteten die Esperantisten ihren ersten internationalen Kongreß in Boulogne, wo etwa 700 Menschen aus 20 Ländern erstmals ungehindert miteinander in ihrer Sprache redeten. Ein wahrhaft historischer Moment. Schon zu jener Zeit wurden auch die ersten Eisenbahner von dieser faszinierenden Idee ergriffen. Dies führte 1909 zur Gründung eines internationalen Eisenbahner-Esperanto-Verbandes in Barcelona. Damit begann sich die berufliche Mittlerrolle dieser

sonaj kontaktoj de tiam evoluis trans ĉiujn limojn. La esperplenan komencan abrupte detruis la unua mondmilito. Nur en 1921 oni sukcesis, ĉi-foje en Prago, revoki la federacion al la vivo. Sed jam komence de la tridekaj jaroj ekmontriĝis nova regreso en la influregiono de la naci-socialismo, ĝis fine la dua mondmilito nur en la malmultaj neŭtralaj ŝtatoj post-lasis ion de tio, kio pene estis konstruita.

En la jaro 1947 la nuna Internacia Fervo-ista Esperanto-Federacio (IFEF) estas kreita la trian fojon, ĉi-foje en Amsterdamo. Hodiaŭ ĝi havas 19 landajn asociojn en okcidenta kaj orienta Eŭropo kaj izolajn membrojn en ĉiuj kontinentoj.

IFEF estas faka federacio. Apud ĝi ekzistas pli ol 2 dekduoj da similaj ligoj, el kiuj ĉi-loke nur estu menciataj tiuj de la pedagogoj, juristoj, arkitektoj, sciencistoj kaj tiuj de diversaj mondreligioj. Ili ĉiuj apartenas al la Universala Esperanto-Asocio. Reto kun pli ol 3000 delegitoj en pli ol 60 landoj estas je dispono ankaŭ por la membroj de tiuj fakaj asocioj. La IFEF estas gvidata laŭ sia statuto demokrate kaj nepre neŭtrale. Ĝia prezidantaro estas internacia kaj konsistas el 5 personoj, elektataj por 2 jaroj. La decida organo (komitato) konsistas el ĉirkaŭ 25 daŭraj delegitoj, nomitaj por du jaroj flanke de la landaj asocioj.

El la praktika laboro

Ĉar nur per lingvaj kontaktoj esperantisto vere povas esti esperantisto, IFEF aranĝas ekde la komenco de sia ekzistado ĉiujare en alia lando en majo **internacian kongreson** kun partoprenantaroj inter 400 kaj 1000 personoj. La kongresprogramo daŭras unu semajnon kaj konsistas el 2 partoj. La multspecaj interplektoj kaj problemoj, kiuj ekzistas en federacio kun tiom da asocioj el landoj kun tiel diversaj politikaj kaj sociaj sistemoj, kaŭzas ampleksan **laborparton** daŭrantan entute 24 ĝis 26 horojn. Ĝi enhavas apud la fakaj laborkunsidoj ankaŭ vizitojn de fervojaj instalaĵoj kaj fakprelegojn pri aktualaj temoj de la gastlando. La **turisma parto** ĉiam ofertas bone preparitajn ekskursojn, folklorajn, kantajn kaj muzikajn prezen-taĵojn, teatraĵojn kaj alian. Al tiu ĉiujara

Eisenbahner zu einer Doppelfunktion auszuweiten. Unzählige persönliche Kontakte entwickelten sich seitdem über alle Grenzen hinweg. Dem hoffnungsvollen Beginn setzte der erste Weltkrieg jäh ein Ende. Erst 1921 gelang es, dieses Mal in Prag, den Verband ins Leben zurückzuführen. Doch schon anfangs der dreißiger Jahre begann ein Einflußgebiet des Nationalsozialismus ein neuer Rückschlag, bis schließlich der 2. Weltkrieg nur in den wenigen neutralen Staaten etwas von dem übrig ließ, was mühsam aufgebaut worden war.

Im Jahre 1947 wurde die jetzige Internationale Eisenbahner-Esperanto-Föderation (IFEF) zum dritten Male aus der Taufe gehoben, dieses Mal in Amsterdam. Sie hat heute 19 Landesverbände im westlichen und östlichen Europa und Einzelmitglieder in allen Kontinenten.

IFEF ist eine fachliche Vereinigung. Neben ihr gibt es mehr als zwei Dutzend ähnliche Verbände, von denen hier nur die der Pädagogen, Juristen, Architekten, Wissenschaftler und verschiedener Weltreligionen herausgegriffen seien. Sie alle gehören dem Esperanto-Weltbund an. Ein Netz mit über 3000 Delegierten in mehr als 60 Ländern steht auch den Mitgliedern dieser Fachverbände zur Verfügung. Die IFEF wird nach ihrer Satzung demokratisch und streng neutral geführt. Ihr Präsidium ist international und setzt sich aus fünf Personen zusammen, die auf zwei Jahre gewählt werden. Das beschlußfassende Organ besteht aus 25 ständigen Delegierten, die für zwei Jahre von ihren Landesverbänden ernannt werden.

Aus der praktischen Arbeit

Da nur mittels der sprachlichen Begegnung der Esperantist wirklich Esperantist sein kann, veranstaltet IFEF seit Beginn ihres Bestehens jährlich im Mai in einem anderen Land einen **internationalen Kongreß** mit Teilnehmerzahlen zwischen 400 und 1000 Personen. Das Programm dauert jeweils eine Woche und ist in zwei Teile gegliedert. Die vielfältigen Verflechtungen und Probleme, die in einer Vereinigung mit so vielen Verbänden aus Ländern derart verschiedener politischer und gesellschaftlicher Systeme auftreten, dazu die umfangreiche und teilweise sehr subtile fachliche Arbeit, bedingen einen über die Woche verteilten umfangreichen **Arbeitsteil**, der insgesamt 24 bis 26 Stunden dauert. Er umfaßt neben reinen Arbeitssitzungen auch Besichtigungen von

kongreso aldoniĝas multnombraj aranĝaĵoj de la landaj asocioj, kiuj ofte havas ankaŭ internacian karakteron, krome internaciaj feriaj kaj skisemajnoj. La vizitoj en similaj aranĝaĵoj de aliaj Esperanto-asocioj, **sennombraj personaj kontaktoj** kaj nelaste **korespondado**, ne esprimebla per ĉiferoj, kompletigas la bildon. Krome je dispono de ĉiuj esperantistoj estas granda kvanto de naciaj kaj internaciaj **revuoj** parte bone redaktitaj kaj ampleksa **literaturo** de ĉiuj specoj.

La faka agado de IFEF

IFEF akiris estimatan pozicion en la esperantista mondo. Ĝi ne nur estas la plej forta faka ligo, sed ankaŭ ĝia reputacio estas bonega. Ĝia konstanta **komisio por terminaraj aferoj** ekzemple sin okupadas pri la tradukado de pli ol 11 000 terminoj de la konata seslingva vortaro de UIC. Ĉar tia giganta laboro, ja nur efektivebla apud profesie, postulas multe da jaroj, provizore estas irita alia vojo, kiu pli rapide ebligis partan sukceson. En 1966 la germana landa asocio eldonis terminareton kun 2000 esprimoj, kion intertempe imitis la hungaroj kaj norvegoj. En Danujo, Finnlando, Francujo, Jugoslavio kaj Nederlando similaj eldonaĵoj estas en preparo. Alia komisiono sin okupas pri la **fakaj prelegoj**, kiuj principe estas unu el la plej gravaj eroj de la IFEF-kongresoj. Dokumentaraj servoj, fervoiaj lernejoj, fervojistaj sindikatoj, universitatoj kaj bibliotekoj pli kaj pli interesiĝas por la tekstoj tradukitaj en naciajn lingvojn de tiuj prelegoj. Ankaŭ en la porklienta varbado de la fervojoj la IFEF aktive kunlaboras. En duona deko da horarlibroj oni trovas la horarklarigojn ankaŭ en la Internacia Lingvo. Pluraj landaj asocioj tradukis varbprospektojn de siaj administracioj en Esperanton. Ĉi tiuj prospektoj kutime rapide elĉerpiĝas, precipe en la pli malgrandaj landoj, kies lingvoj ne estas tro disvastigitaj.

Eisenbahnanlagen und fachliche Vorträge über aktuelle Themen des Gastlandes.

Der **touristische Teil** bringt immer gut vorbereitete Ausflüge, folkloristische, gesangliche und musikalische Darbietungen, Theateraufführungen und anderes. Zu diesem alljährlichen Kongreß kommen zahlreiche Veranstaltungen der Landesverbände hinzu, die oft auch internationalen Charakter haben, außerdem internationale Ferien- und Schiwochen. Der Besuch ähnlicher Veranstaltungen bei anderen Esperanto-Verbänden, **unzählige persönliche Kontakte**, und nicht zuletzt eine nicht in Zahlen auszudrückende **Korrespondenz** ergänzen das Bild. Den Esperantisten stehen außerdem zahlreiche nationale und internationale, teils recht gut redigierte **Zeitschriften** und eine umfangreiche **Literatur** aller Gattungen zur Verfügung.

Die fachliche Tätigkeit der IFEF

Die IFEF hat sich eine geachtete Stellung in der Esperanto-Welt errungen. Sie ist nicht nur der stärkste Fachverband, auch ihre Reputation ist ausgezeichnet. Ihr ständiger **Ausschuß für Fachwörterangelegenheiten** beschäftigt sich z. B. mit der Übersetzung der über 11 000 Ausdrücke des bekannten sechssprachigen Wörterbuches der UIC. Da diese gigantische Arbeit viele Jahre erfordert und ja nur nebenberuflich geleistet werden kann, wurde zunächst ein anderer Weg beschritten, der schneller zu einem Teilerfolg führte. 1966 brachte der deutsche Landesverband ein Fachwörterbuch mit 2000 Ausdrücken heraus, dem unterdessen die Norweger und Ungarn gefolgt sind. In Dänemark, Holland, Finnland, Frankreich und Jugoslawien sind ähnliche Ausgaben in Vorbereitung. Ein anderer Ausschuß befaßt sich mit den **Fachvorträgen**, die grundsätzlich einer der wichtigsten Bestandteile der IFEF-Kongresse sind. Dokumentationsdienste, Eisenbahnschulen, Eisenbahner-Gewerkschaften, Universitäten und Bibliotheken interessieren sich in zunehmendem Maße für die in die nationalen Sprachen übersetzten Texte dieser Vorträge. Auch in der Kundenwerbung der Eisenbahnen arbeitet IFEF aktiv mit. Etwa in einem halben Dutzend Kursbüchern findet man den Kursbuchschlüssel auch in der Internationalen Sprache. Verschiedene Landesverbände haben Werbeprospekte ihrer Verwaltungen in Esperanto übersetzt. Diese Prospekte finden stets schnellen Absatz, besonders in den kleineren Ländern, deren Sprachen nicht weit verbreitet sind.

Priestontaj aspektoj

Lun tagon oni komprenos, kian plifaciligon signifas, kiam **por ĉiu fervojfaka termino ĉie en la mondo validas la sama esprimo**. Mire oni sin demandas, kial oni ne jam pli frue okazigis horarkonferencojn helpe de la Internacia Lingvo. Estos memkompreneble, ke internaciaj biletoj kaj frajtpaperoj apud la lingvo de la eldonlando portos la Esperanto-tekston kompreneblan en ĉiuj landoj, kaj ke por internaciaj instrukcioj pordejaraj ankoraŭ nur estos necesa unulingva teksto. Ekzemplon por tio IFEF liveris lastatempe per la tradukaĵo de la plej novaj eldonoj de la Internaciaj konvencioj pri la fervoja person- kaj pakaj-trafiko kaj pri la fervoja frajttrafiko. Ĉio tio estas, tion eble hodiaŭ kelkaj opinias, aroganta aŭ ridinda. Tamen . . . pli saĝaj homoj jam estis pririditaj. Kaj mi memorigas vin je tiuj tempoj de la unuaj fervojoj, kiam fakuloj deklaris, ke la frogado inter rado kaj relo neniam sufiĉus por su-prentransporti trajnon sur deklivo, kaj ke la eminenta rapido de la trajnoj kaŭzos korpajn domaĝojn al pasaĝeroj kaj al spektantoj. Estos tasko de l'fervojaj administracioj, de l'sindikatoj kaj ne laste de fervojistaj organizaĵoj kiel ĉi tie la nia, ekkoni la eblecojn por lingva progreso kaj utiligi ilin.

Kompreniĝo inter la popoloj por ĉiuj homoj

Komence mi parolis pri lingva diskriminacio, afero nekonata en Esperanto-kongresoj. Eble vi kontraŭdiros, ke tio ja veras en Esperanto-kongresoj, sed en la sen-nombraj aliaj renkontiĝoj internaciaj ne estas eviteblaj interpretado kaj tradukado en siaj diversaj formoj kaj aplikado de laborlingvoj. Aliakaze ja ĉiuj partoprenantoj devus regi Esperanton. Mi male demandas: **Kial do ne?** Kial nur malmultaj privilegiitoj rajtas lerni fremdajn lingvojn en lernejoj? Cetere sufiĉe neperfekte kun multaj mankoj. Kial ne finfine oni intencas ebligi al **ordinaraj homoj** en ĉiuj popoloj, rekte paroli laŭ sia bontrovo kun ĉiuj homoj en ĉiuj popoloj? Kial ne finfine serioze trakti la tiom ofte cititan „popol-interkompreniĝon“, kiu por la grandaj amasoj ĝis nun pli malpli estas frazoj kaj farsoj. Bonvolu kredi al mi, kiam mi cer-

Zukunftsaspekte

Eines Tages wird man begreifen, was es für eine Erleichterung bedeutet, wenn **für jeden eisenbahnfachlichen Begriff überall auf der Welt derselbe Ausdruck** gilt. Man wird sich erstaunt fragen, warum man nicht schon früher Konferenzen in der Internationalen Sprache abgewickelt hat. Es wird selbstverständlich sein, daß internationale Fahrausweise und Frachtpapiere neben der Sprache des Ausgabelandes den in allen Ländern verständlichen Esperantotext tragen, und daß internationale Dienstvorschriften überhaupt nur noch in einer Sprache abgefaßt zu werden brauchen. Ein Beispiel hierfür hat die IFEF in letzter Zeit mit der Übersetzung der neuesten Ausgaben der Internationalen Übereinkommen über den Personen- und Gepäckverkehr sowie über den Eisenbahn-Frachtverkehr geliefert. Das alles ist, so wird heute vielleicht mancher meinen, anmaßend oder lächerlich. Aber . . . es sind schon Größere verlacht worden. Und ich erinnere Sie an jene Zeiten der ersten Eisenbahnen, als Fachleute erklärten, die Reibung zwischen Rad und Schiene würde niemals genügen, um einen Zug eine Steigung hinauf zu befördern, und die eminente Geschwindigkeit der Züge würde sowohl Insassen wie Zuschauern körperliche Schäden zufügen. An den Eisenbahnverwaltungen, den Gewerkschaften und nicht zuletzt an den Eisenbahner-Organisationen, wie hier der unseren, wird es liegen, ob sie die Möglichkeiten für den sprachlichen Fortschritt erkennen und nutzen wollen.

Völkerverständigung für alle Menschen

Ich habe am Anfang von der sprachlichen Diskriminierung gesprochen, einer Erscheinung, die bei Esperanto-Kongressen unbekannt ist. Sie werden einwerfen, daß dies wohl für Esperanto-Kongresse stimmen möge, bei den zahllosen anderen internationalen Begegnungen sei aber eben das Übersetzen und Dolmetschen in seinen verschiedenen Formen und die Anwendung von Arbeitssprachen nicht zu vermeiden. Andernfalls müßten ja alle Teilnehmer Esperanto beherrschen. Ich frage dagegen: **warum eigentlich nicht?** Warum dürfen nur wenige Bevorzugte fremde Sprachen in den Schulen erlernen? Höchst mangelhaft übrigens. Warum will man nicht endlich dem **kleinen Mann** in **allen** Völkern die Möglichkeit geben, mit **allen** Menschen **aller** Völker nach seiner Wahl direkt zu sprechen? Warum sollte nicht endlich ernst gemacht werden mit

tigas al vi post longjaraj spertoj, ke ne niu pene lernita lingvo eĉ nur proksimume ofertas **tiajn** eblojn de personaj kontaktoj kun homoj de fremdaj popoloj kiel la facile lernebla kaj bone sonanta internacia lingvo Esperanto.

Utilo por la fervojistoj

Ni fervojistoj antaŭenpaŝu per bona ekzemplo. Multaj el ni ĉiujare estas survoje en fremdaj landoj kaj ĉiam denove per propraj spertoj devas travivi lingvajn malfacilaĵojn. Kial ne utiligi la eblecojn jam delonge ekzistantajn? Ĉe ĉiuj fervojoj, al kiuj vi, karaj amikoj, apartenas (krom Luksemburgo) ekzistas landaj asocioj de la fervojistoj esperantistaj. Ili volonte estas pretaj, helpi al ĉiu kolego, kiu deziras lerni la Internacian Lingvon. Kaj ni imagu, mi petas, ke ni povus aranĝi la internaciajn kongresojn de niaj amikecaj ligoj kun ĉiuj paroladoj, referatoj, diskutoj nur en Esperanto. Neniu havus avantaĝojn, neniu malavantaĝojn, ĉiu el ni havus ekzakte **la samajn lingvajn startkondiĉojn kaj parolŝancojn**. Kaj — kio estus precipe grava — **ankaŭ ĉiujn personajn kontaktojn** ni ligus en tiu unusola lingvo. Ne necesas akcenti, ke tiam ankaŭ la skribaj rilatoj fariĝus pli multnombraj kaj daŭraj kaj ke reciprokaj vizitoj kun certeco kaŭzus pli da plezuro.

Ĉu daŭre ni deklaras en niaj kongresoj: „Amitié sans frontières, friendship without frontiers, amistad sin fronteras, Freundschaft ohne Grenzen“? Ĉu ne venis la tempo, proklami tiun deziron, tiun sopiron en **unu** lingvo? En **unu** lingvo, kiu **ĉie** estas komprenata, kiu en neniu popolo vekas malagrablajn sentojn, kiu senripoĉe funkcias, kiu delonge ekzistas? Ni uzu Esperanton, la lingvon, kiu al ĉiuj homoj en sama maniero donas ĉion, kion oni rajtas kaj devas atendi de komuna lingvo.

der so oft zitierten „Völkerverständigung“, die für die breite Masse bisher mehr oder weniger Phrase und Farce ist? Glauben Sie mir bitte, wenn ich Ihnen aus langjähriger Erfahrung versichere, daß keine mühsam erlernte Sprache auch nur annähernd **die** Möglichkeiten persönlicher Kontakte zu Menschen fremder Völker bietet wie die leicht zu erlernende und gut klingende internationale Sprache Esperanto.

Die Nutzenanwendung für den Eisenbahner

Wir Eisenbahner sollten mit gutem Beispiel vorangehen. Viele von uns sind alljährlich unterwegs in fremden Ländern und müssen immer wieder sprachliche Schwierigkeiten an eigenen Leibe erleben. Warum nicht die Möglichkeiten nutzen, die längst bestehen? Bei allen Eisenbahnen, zu denen Sie, meine lieben Freunde, gehören (außer Luxemburg), gibt es Landesverbände der Eisenbahner-Esperantisten. Sie sind gern bereit, jedem Kollegen zu helfen, der die Internationale Sprache erlernen möchte. Und bitte stellen wir uns vor, wir könnten die internationalen Kongresse unserer Freundschaftsvereinigungen mit allen Ansprachen, Referaten und Diskussionen nur in Esperanto abwickeln. Keiner wäre im Vorteil, keiner benachteiligt, jeder von uns hätte die **gleichen sprachlichen Startbedingungen und Redechancen**. Und — was besonders wichtig wäre — **auch alle persönlichen Kontakte** würden wir in dieser Sprache knüpfen. Ich brauche nicht zu betonen, daß dann auch die schriftlichen Beziehungen zahlreicher und dauerhafter werden und gegenseitige Besuche mehr Vergnügen bereiten würden.

Soll es immer in unseren Kongressen heißen: „Amitié sans frontières, friendship without frontiers, amistad sin fronteras, Freundschaft ohne Grenzen“? Wäre es nicht an der Zeit, diesen Wunsch, diese Sehnsucht in **einer** Sprache zu verkünden? In **einer** Sprache, die überall verstanden wird, die in keinem Volk Reminiszenzen weckt, die einwandfrei funktioniert, die längst vorhanden ist? Benutzen wir Esperanto, die Sprache, die allen Menschen in gleicher Weise alles das gibt, was man von einer gemeinsamen Sprache erwarten darf und muß.